

siger sin „Kæreste“ eller sin „Kone“ — et Smykke til 20,000 Kr., maa han nu give 22,000 Kr. Jeg vil dertil sige: Ja, men kan man lægge en saadan Byrde paa en Mand og hans elskede? Det kan man sikkert, men hvorfor har Finansministeren saa skaanet den paagældende i al den Tid, da der utvivlsomt var mange Mennesker, der købte Smykker til at pynte de paagældende med? Det maa man nemlig efter den Viden, man nu har om de meget store Indtægter, som en forholdsvis lille Del af dette Lands Befolkning har haft, antage, der var. Man kunde da, som sagt, den Gang have lagt en saadan Skat, der vilde have givet mange Penge, saa at nogle af de Byrder, som nu lægges paa den almindelige Befolkning, utvivlsomt kunde være blevet noget mindre. Men da disse Smykke- og Perleindkøb vel nok nu er gaaet svært ned eller kommer til det, saa at der ikke bliver meget at hente der, maa den store Befolkning bære Byrderne. Der er ingen, der vil bestride, at det er en voldsom Stigning, som kommer her paa en Gang, og hvis man havde lagt en fornøftigere Plan, vilde man tidligere have kunnet gaa til Forøgelse af Befolkningens Byrder, men paa en mere lempelig Maade og paa et Tidspunkt, da Befolkningen var saaledes stillet, at den lettere havde kunnet bære Byrderne.

Det er interessant at mindes tidligere Skattedebatter her i Tinget, og det maa være det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) en vis Tilfredsstillelse at mindes saadanne. Nu er Forholdene anderledes, det er ekstraordinære Tider, men hvad der ikke behøver at være anderledes, er de Krav, man maa stille til Principperne og til den Grundighed, hvormed Sager fremsættes af Ministeriet. Og nu vil jeg spørge, om man ikke overfor denne Kæde af Skattelove kan sige akkurat det samme, Ord til andet, som den ærede nuværende Indenrigsminister i sin Tid udtalte overfor det ærede Medlem fra Æbeltoft, da denne fremsatte Skattelove, om man f. Eks. ikke kunde sige: „Grunden er altsaa den, at Finansministeren har Hastværk. Dette Hastværk præger ogsaa selve Skatteplanerne. Der er ikke nogen som helst dybere Belysning af Spørgsmaalet fremlagt i Motiverne eller fremsat af den højtærede Finansminister. Heller ikke det vigtige Spørgsmaal, hvilke Udgifter der forestaar i Fremtiden, belyses paa indgaaende Maade. Nogen Oplysning af fast Karakter findes aldeles ikke“. Vi faar at vide, at der skal store Udgifter til i Frem-

tiden, og der nævnes visse Formaal, men hvilke Principper man agter at lægge til Grund for den Lovgivning, i Henhold til hvilken Penge kræves, vides der intet om. Man ved ikke, hvor mange Millioner der er Tale om. Ministeren siger, at Kassen er omtrent tom — ja, det siger Ministeren ikke, for han kan klare sig nogenlunde Finansaaret igennem —, han siger, at Kassen skal fyldes, „og saa holdes Beholderen hen under de gamle Skattehaner. Den egentlige finansielle Skatteforhandling er opsat til senere. Men det første Spørgsmaal, som maa stilles, er, hvor meget det er nødvendigt at tappe i Beholderen“. „Forhandlingen af disse Skattelove bør foregaa under det Motto: Vær forsigtig og paalæg ikke Befolkningen Byrder ud over, hvad der er strengt nødvendigt“. Og naar det er Tilfældet, maa man derfor ogsaa først have Beviserne for, hvad der er strengt nødvendigt. Men Grundlaget til Bedømmelse deraf mangler ganske.

Med Hensyn til hele den vanskelige Tid, vi gaar i Møde, vil jeg rette den indtrængende Henstilling til Ministeriet saavel som til Lovgivningsmagten, at man i saa vidt Omfang som muligt søger at opretholde Virksomheden i Samfundet i Stedet for udelukkende at gennemføre Understøttelsesprincippet. Det er langt mere værdifuldt baade for de enkelte Individier og for Samfundet som Helhed, at man retter sine Bestræbelser mod at opretholde Virksomheden i Samfundet, at Statens Penge i saa høj Grad som muligt gaar til Byggeforetagender og andre Foranstaltninger, som er af samfundsnyttig Betydning, end at man nedlægger Arbejdet paa dette Omraade og gaar over til det rene Understøttelsessystem.

Til Slutning skal jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem, der nylig talte (Andreasen). Det ærede Medlem kom ind paa de militære Udgifter og langede i sine Udtalelser ogsaa ud mod mit Parti. Maa jeg da sige til det ærede Medlem, at han sikkert ikke vil bestride den Kendsgerning, at de militære Foranstaltninger, som er truffene her i Landet, er truffene af Ministeriet paa dettes Initiativ og i det Omfang, som Ministeriet har anset det for at være nødvendigt. Ministeriet er Gang paa Gang skredet til Indskrænkninger, saa vidt jeg husker een Gang paa eget Ansvar, en anden Gang efter Forhandling med Rigsdagen, og Ministeriet er selvfølgelig gaaet til disse militære Foranstaltninger og de store Byrder, som er lagte paa Befolkningen, efter en alvorlig Bedømmelse af hele